

Arrest

nr. 83 688 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN loco advocaat R. JESPERS en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 5 september 2011 het Rijk binnen en diende op 7 september 2011 een asielaanvraag in. Op 24 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 4 februari 1983 te Keren, Eritrea. U bent van Tigre afkomst en u bent christen. Uw ouders hebben eveneens de Eritrese nationaliteit. Uw moeder is van Keren afkomstig en uw vader van Asmara. Op zeer jonge leeftijd verhuisde u samen met uw ouders naar Addis Abeba, Ethiopië, omdat uw vader werk had gevonden in deze stad in de bouwsector. In Addis Abeba scheidde uw ouders echter, waarna u bij uw vader bleef inwonen, terwijl uw zus en broer bij uw moeder bleven. Na een tijdje hertrouwde uw moeder in Addis Abeba met een Eritreër, met wie ze nog drie kinderen zou krijgen. U ging naar school in Addis Abeba, maar in 1998 kwam uw vader om na een auto-ongeval. Na het overlijden van uw vader trok u bij uw moeder in. U schoot echter niet goed op met uw stiefvader, en had niet zo'n hechte band met uw andere familieleden als u met uw vader had. In 2000 werd heel uw familie gedeporteerd naar Eritrea, waarna u zich terug in Keren vestigde samen met uw moeder, broer en zus, stiefvader, en stiefbroers. De relatie met uw familieleden was niet zo goed, en bovendien hoorde u dat u zou kunnen opgeroepen worden voor de verplichte Eritrese militaire dienst, waarna u plannen maakte met enkele vrienden om het land te verlaten. In april 2001, nadat u bijna een jaar in Keren had gewoond, besloot u om samen met enkele anderen Eritrea te ontvluchten en naar Soedan te gaan. U verbleef in eerste instantie korte tijd in Kassala, waarna u verder trok naar Libië, waar u slechts een tiental dagen zou blijven, om vervolgens naar Damascus in Syrië te gaan. In de Syrische hoofdstad zou u uiteindelijk meer dan negen jaar verblijven. U werkte er als babysitter en poetsvrouw, en leerde er ook een man kennen met wie u een korte relatie had. U werd uiteindelijk zwanger en beviel van uw dochter A. C. op 20 augustus 2008. De vader van uw dochter, die moslim was, bekommerde zich ook om uw dochter, maar na een tijdje wilde hij dat zijn dochter bij hem kwam leven, en wou hij Celine bij u komen weghalen. Het werd in die mate ernstig dat u diende onder te duiken, en uiteindelijk zelfs het land diende te verlaten, ook al omwille van de onstabiele situatie in Syrië in het algemeen. In juni 2011 verliet u Damascus met de hulp van een smokkelaar, en ging u naar Turkije, om vervolgens via Griekenland in Italië te belanden. In Italië zette de smokkelaar u op een trein en via Frankrijk kwam u terecht in België, waar u uitstapte zonder te beseffen dat u in België was op 5 september 2011. Diezelfde dag werd u door de Belgische politie aan het station van Waregem tegengehouden aan wie u uw verhaal deed en aan wie u zei dat u asiel wou aanvragen. Twee dagen later op 7 september 2011 vroeg u uiteindelijk asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert Eritrea in 2001 ontvlucht te zijn, nadat u in 2000 vanuit Ethiopië naar Eritrea zou zijn gedeporteerd, omdat u aan de verplichte militaire dienstplicht wou ontsnappen en omdat u geen goede band had met uw familie, en dan vooral niet met uw stiefvader. Van 2001 tot 2011 woonde u in Syrië, maar u besloot ook dit land te verlaten nadat u er problemen kende met de vader van uw dochter die wilde dat zij bij hem zou opgroeien. Aangezien u beweert de Eritrese nationaliteit te bezitten, dienen de door u aangehaalde problemen beoordeeld te worden ten opzichte van uw beweerde land van herkomst, met name Eritrea.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw korte verblijf in Keren van 2000 tot 2001 en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. U slaagt er namelijk niet in aannemelijk te maken dat u in 2000 samen met uw familie naar Eritrea zou gedeporteerd zijn vanuit Ethiopië, en dat u vanaf dat moment in Keren zou hebben gewoond tot het moment dat u beweert Eritrea ontvlucht te zijn in 2001. U legt bovendien geen documenten voor ter bevestiging van uw Eritrese nationaliteit, en kunt evenmin via uw verklaringen voor het CGVS overtuigen betreffende uw beweerde Eritrese nationaliteit, zoals verder uitgebreid besproken zal worden.

Zo kunnen er enkele ernstige bedenkingen gemaakt worden wat betreft uw verklaringen over de wijze waarop u de Eritrese nationaliteit verworven zou hebben. Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u namelijk dat u geboren zou zijn in de Eritrese stad Keren, maar dat u samen met uw familie, toen u nog zeer jong was, naar Addis Abeba bent verhuisd (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd wanneer jullie verhuisd zijn naar Addis Abeba, of hoe oud u toen was, antwoordt u dat u het niet weet omdat u nog erg jong moet geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U verklaart verder dat u bent opgegroeid in Addis Abeba, dat uw ouders op een gegeven moment scheidde en dat u bent opgevoed door uw vader, totdat hij in 1998 omkwam bij een auto-ongeval, waarna u bij uw moeder introk (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U geeft tijdens het gehoor zelf aan dat Eritrea nog deel uitmaakte van Ethiopië op het moment dat jullie naar Addis Abeba verhuisd zouden zijn, en dat er op dat moment

nog geen sprake was van een onafhankelijk Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Later tijdens het gehoor wordt u dan ook de vraag gesteld op welke manier u op een bepaald moment de Eritrese nationaliteit heeft verworven in Ethiopië, of welke stappen uw vader heeft moeten ondernemen om de Eritrese nationaliteit te verwerven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U antwoordt op deze vraag dat uw ouders van Eritrese afkomst zijn, en dat iedereen wist dat jullie van Eritrea waren, en dat jullie in een wijk woonden waar veel Eritreërs verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U beweert nooit in het bezit te zijn geweest van enig Eritrees identiteitsdocument, niet in Ethiopië en evenmin in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd of uw vader dan nooit een Eritrese identiteitskaart in zijn bezit heeft gehad in Ethiopië, verklaart u dat u het niet weet, maar dat hij wel zijn geboorteakte had (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Vervolgens wordt u gevraagd sinds wanneer Eritrea dan onafhankelijk is, waarop u antwoordt dat u de exacte datum niet kent maar dat er veel problemen waren in 1998, dus dat het misschien iets ervoor was, of in dat jaar zelf (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of uw vader dan geen bepaalde stappen diende te ondernemen om de Eritrese nationaliteit te bekomen op het moment dat Eritrea onafhankelijk werd of erna, aangezien er nog geen sprake was van een onafhankelijke Eritrese staat op het moment dat jullie Keren hadden verlaten om naar Addis Abeba te gaan, en jullie bijgevolg de facto de Ethiopische nationaliteit hadden, antwoordt u dat uw vader in 1998 overleden is; u blijkt evenmin te weten of hij vóór 1998 bepaalde stappen moest ondernemen om de Eritrese nationaliteit te verwerven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wat betreft deze laatste verklaringen omtrent de al dan niet verwerving van de Eritrese nationaliteit door u en uw andere familieleden, kunnen enkele bemerkingen gemaakt worden. Zo is het ten eerste vreemd dat u blijkbaar niet weet wanneer Eritrea onafhankelijk is geworden, aangezien uit uw antwoorden kan afgeleid worden dat u denkt dat het rond 1998 moet geweest zijn, terwijl Eritrea de facto in 1991 reeds onafhankelijk werd aan het einde van de onafhankelijkheidsoorlog tussen Eritrea en Ethiopië, en officieel in 1993 nadat de Eritrese autoriteiten een referendum hieromtrent hadden gehouden (zie informatie in uw administratief dossier). Hierbij kan enerzijds uw jonge leeftijd op het moment van de onafhankelijkheid in rekening worden gebracht, maar anderzijds kan redelijkerwijze toch verwacht worden van iemand die de Eritrese nationaliteit beweert te hebben, dat deze persoon deze belangrijke datum van onafhankelijkheid kent of op zijn minst kan inschatten. Het is echter vooral opmerkelijk dat u niet kan aangeven op welke manier uw vader, of uw andere familieleden, de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven na de onafhankelijkheid van Eritrea. U blijkt geen weet te hebben van enige stappen die uw vader zou hebben moeten ondernemen om de Eritrese nationaliteit te verwerven, en lijkt ervan uit te gaan dat iedereen gewoon wist dat jullie van Eritrese afkomst waren. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat personen van Eritrese origine die in Ethiopië leefden op het moment dat Eritrea onafhankelijk werd, hun Eritrese nationaliteit uitdrukkelijk dienden aan te vragen, door zich in eerste instantie te laten registreren om aan het onafhankelijkheidsreferendum deel te kunnen nemen, waardoor ze de Eritrese nationaliteit verwierven, ofwel later na de onafhankelijkheid in 1993 zich lieten registreren als Eritreër bij de Ethiopische autoriteiten waarbij ze afstand deden van hun Ethiopische nationaliteit. Personen van Eritrese afkomst in Ethiopië die dit nalieten te doen, behielden de Ethiopische nationaliteit (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is bijgevolg vreemd te noemen dat u ten eerste niet weet sinds wanneer Eritrea onafhankelijk is, en dat u verder niet kan aangeven op welke wijze u de Eritrese nationaliteit zou hebben verworven. U brengt het onafhankelijkheidsreferendum van 1993 zelfs niet ter sprake. Verder is het eveneens vreemd dat u beweert nooit enig identiteitsdocument in uw bezit te hebben gehad dat uw Eritrese nationaliteit zou aantonen. Deze vaststellingen doen de nodige vragen rijzen wat betreft uw beweerde Eritrese nationaliteit.

Verder kunnen eveneens enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw beweerde deportatie van Ethiopië naar Eritrea in 2000. U beweert immers dat u samen met uw familie gedeporteerd zou zijn in 2000 samen met nog heel wat andere Eritreërs (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). Gevraagd wat u zich nog kan herinneren van de omstandigheden van de deportatie in 2000, antwoordt u in eerste instantie dat u het zich niet meer herinnert (zie gehoorverslag CGVS, p.8), wat op zijn minst vreemd genoemd kan worden aangezien een dergelijke deportatie toch als een erg ingrijpende gebeurtenis in iemands leven kan beschouwd worden. Ook uw kennis over de context waarin de gedwongen deportaties plaatsvonden is heel erg beperkt. U haalt weliswaar terecht aan dat de gedwongen deportaties een aanvang kenden in 1998, maar wanneer u gevraagd wordt wat de aanleiding van deze deportaties was, verklaart u dat deze plaatsvonden omdat het land onafhankelijk werd, waardoor de Ethiopische autoriteiten Eritreërs terugzond naar hun land (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U voegt er zelfs aan toe dat Eritreërs die in Arabische landen leefden, en daar werkten, teruggestuurd werden naar Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat een grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië – dat van 1998 tot 2000 zou duren – aan de basis lag van de

gedwongen deportaties van Eritreërs vanuit Ethiopië naar Eritrea, en dus niet de onafhankelijkheid van het land zoals u aanhaalt tijdens het gehoor. Bovendien blijkt verder dat in eerste instantie in 1998 Eritreërs werden teruggestuurd vanuit Ethiopië, al dan niet samen met hun familie, die (belangrijke) openbare functies bekleedden of die op een of andere manier gelinkt konden worden aan het Eritrese regime. Nadien werden vele andere Eritreërs en personen van Eritrese origine die in Ethiopië leefden en woonden, gedeporteerd naar Eritrea (zie landenformatie, administratief dossier). Als Eritreërs werden onder meer beschouwd door de Ethiopische autoriteiten personen die aan het onafhankelijkheidsreferendum hadden meegedaan in 1993, maar ook personen die nadien de Eritrese nationaliteit hadden verworven of aangevraagd (zie landeninformatie, administratief dossier). Ook hier is het vreemd dat u de context waarin de gedwongen deportaties plaatsvonden niet kan schetsen, en dat u integendeel de onafhankelijkheid van Eritrea in 1998 als aanleiding van de deportaties aanhaalt, terwijl zoals eerder reeds werd vermeld Eritrea in 1993 officieel onafhankelijk werd.

Voorts geeft u de indruk in verband met uw etnische afkomst de etnische bevolkingsgroepen Tigre en Tigrinya met elkaar te verwarren. Eerst en vooral is het vreemd dat u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf niet te weten welke uw etnische afkomst was (zie vragenlijst CGVS, dd.13 december 2011, p.1, administratief dossier). Wanneer u tijdens het gehoor voor het CGVS echter wordt gevraagd wat uw etnische afkomst is, antwoordt u dat u Tigre bent (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Verder beweert u dat uw ouders eveneens van Tigre afkomst zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Wat later tijdens het gehoor wordt u echter gevraagd welke taal uw vader dan spreekt, waarop u antwoordt dat hij Amhaars met u praatte en Tigrinya met zijn familie en vrienden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd welke taal u sprak met uw ouders als kind in Ethiopië, geeft u aan dat zij enkel Amhaars met u praatten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft ook aan geen Tigre of Tigrinya te spreken, en dat uw vader Tigrinya spreekt (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is ten eerste vreemd dat u geen enkele notie van de Tigrinya-taal of Tigre-taal zou hebben gezien de Eritrese afkomst van uw ouders en gezien uw weliswaar korte verblijf in Eritrea. Maar bovenal is het bevreemdend dat u de twee etnische groepen Tigre en Tigrinya met elkaar lijkt te verwarren gezien uw verklaringen dat uw vader van Tigre afkomst zou zijn, maar dat hij Tigrinya zou spreken. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat er in Eritrea een duidelijk onderscheid bestaat tussen de Tigre-etnie en de Tigrinya-etnie, met elk hun eigen afzonderlijke taal, met name het Tigre en Tigrinya (zie landeninformatie, administratief dossier). Uw verklaring dat uw vader Tigrinya spreekt terwijl hij van Tigre afkomst is, komt bijgevolg erg vreemd over. Bovendien wordt u later tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd wat het verschil is tussen de Tigre-etnie en de Tigrinya-etnie, waarop u antwoordt dat u weet dat er een verschil is maar dat u niet weet welk verschil (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Redelijkerwijze mag toch verwacht worden van een persoon, die beweert van Eritrese origine te zijn en over de Eritrese nationaliteit te beschikken, consequent en correct te zijn in haar of zijn verklaringen betreffende haar of zijn beweerde etnische afkomst, en op de hoogte te zijn van de aanwezige etnische groepen in Eritrea en het verschil tussen deze etnische groepen te kunnen aanhalen. Uw verklaringen betreffende uw beweerde etnische afkomst ondermijnen bijgevolg verder uw verklaring dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken.

Verder kan opgemerkt worden dat uw kennis over de militaire dienst(plicht) in Eritrea – toch een van de redenen van uw vlucht uit Eritrea – wel heel erg beperkt is. U beweert immers dat de militaire dienstplicht een van de redenen was waarom u besloot Eritrea te verlaten in 2001. U beweert ooit opgeroepen te zijn voor deze dienstplicht, maar van anderen gehoord te hebben dat vele anderen wel zouden zijn opgeroepen, en dat u bijgevolg ook wel zou opgeroepen worden (zie gehoorverslag CGVS, p.8, 9). Gevraagd waarom u de militaire dienst niet wou doen, antwoordt u dat u ze niet wou doen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Vervolgens wordt u gevraagd wat u dan weet over deze verplichte militaire dienst, waarop u antwoordt dat u er niet veel over wist, omdat u er niet al te veel op lette en omdat u er niet al te veel over gevraagd heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.9-p.10), wat toch merkwaardig is aangezien u eerder verklaarde dat deze dienstplicht net één van de redenen was waarom u Eritrea heeft ontvlucht. Wanneer u gevraagd wordt hoelang deze dienst duurt, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uw kennis over de verplichte militaire dienstplicht is bijgevolg wel heel erg beperkt te noemen.

Tenslotte is uw kennis over de stad Keren en Eritrea in het algemeen eveneens heel erg beperkt, zelfs rekening houdend met het feit dat u slechts één jaar in Keren zou hebben verbleven. Wanneer u gevraagd wordt tijdens het gehoor in welke wijk of welk deel van de stad u woonde, geeft u aan in Anseba te hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p.10), terwijl Keren in feite de hoofdstad is van de Anseba-regio in Eritrea. Eritrea is immers ingedeeld in zes regio's, ook 'zoba's' genaamd, waarvan Anseba er één is (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Later wordt u nogmaals gevraagd in welke wijk u of

uw familie woonde in Keren, waarop u ditmaal antwoordt dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U kent evenmin andere wijken in Keren (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd in welke regio of zoba Keren ligt, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.10), en wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u het begrip 'zoba' kent, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven. Wat uw eenjarig verblijf in Keren vooral niet aannemelijk maakt, is dat u – wanneer u gevraagd wordt hoe de omgeving rond Keren eruit ziet – verklaart dat de omgeving vlak is, met velden en huizen, terwijl uit objectieve informatie blijkt dat Keren bekend staat als een 'bergstad', die omgeven is door heuvels (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Voor het feit dat u het begrip 'zoba' niet blijkt te kennen, kan enigszins begrip worden opgebracht, gezien uw beweerde relatief korte verblijf in Keren, maar dat u zich niet zou herinneren hoe de omgeving rond Keren er uitziet, is toch wel erg vreemd, waardoor uw beweerde verblijf in Keren van 2000 tot 2001 ernstig ondermijnd wordt. Verder kent u geen andere Eritrese steden, buiten de hoofdstad Asmara (zie gehoorverslag CGVS, p.11), en kent u geen Eritrese steden waarlangs u zou gepasseerd zijn in 2001 tijdens uw vlucht van Keren naar het Soedanese Kassala (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Verder geeft u verkeerdelijk de Eritrese munt aan als 'nafta' terwijl het in feite 'Nacfa' is (zie gehoorverslag CGVS, p.10), en kent u geen andere etnische groepen in Eritrea, behalve Tigre en Tigrinya, wat toch vreemd is aangezien u beweert in Addis Abeba in een wijk te hebben gewoond waar veel Eritreërs zouden hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uw kennis over de stad Keren en Eritrea in het algemeen kan bijgevolg heel erg beperkt genoemd worden, uw beweerde Eritrese nationaliteit in acht genomen, en zelfs rekening houdend met uw bewering dat u slechts één jaar in Keren zou hebben gewoond.

Bovenstaande vaststellingen leiden er in ieder geval toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, noch via enige documenten, noch via uw verklaringen tijdens het gehoor.

Tenslotte haalt u op het einde van het gehoor aan dat u de besnijdenis vreest van uw dochter, die in Syrië is geboren, en dat u ook op deze basis internationale bescherming zou behoeven. Op het einde van het gehoor voor het CGVS overhandigt u immers een enveloppe met daarin medische attesten waarin vermeld wordt dat u een besnijdenis heeft ondergaan, en uw dochter niet. Gevraagd waarom u deze documenten overhandigt, antwoordt u dat u niet wil dat uw dochter hetzelfde overkomt als u overkwam (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt ten opzichte van wie u deze vrees heeft, antwoordt u dat ze het in Eritrea doen, en ook in Ethiopië, maar niet in Syrië (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat u deze vrees hoegenaamd niet ter sprake bracht op de Dienst Vreemdelingenzaken hoewel u daar uitdrukkelijk werd gevraagd wat uw vrees is ten opzichte van uw land van herkomst en waarom u niet meer kan terugkeren naar uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS, dd.13 december 2011, p.1-3, administratief dossier). Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u alle cruciale elementen betreffende uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst aanhaalt wanneer u gevraagd wordt wat deze vrees inhoudt en waarom u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren. Gevraagd waarom u dit niet vermeld heeft tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordt u dat niemand het u gevraagd heeft, en dat u het daarom niet vermeld heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Het is ook vreemd dat u over deze vrees niets heeft vermeld in de loop van het gehoor voor het CGVS, terwijl u toch meermaals gevraagd werd wat uw vrees is in uw land van herkomst, en of u nog enige documenten wil voorleggen in verband met uw asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS, p.6-8), wat toch de nodige vragen doet rijzen bij de ernst van deze door u aangehaalde vrees in verband met uw dochter. Wanneer u gevraagd wordt om uw vrees wat meer te concretiseren, en wie dan wel de besnijdenis van uw dochter wenst, antwoordt u dat het een traditie is in Eritrea, en dat uw familie het wil (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of uw familie weet of u een dochter heeft, antwoordt u negatief (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Het is bijgevolg vreemd dat u er niet in slaagt de vrees voor besnijdenis van uw dochter te preciseren en dat u uw vrees situeert ten opzichte van uw familie, die niet eens op de hoogte is van het feit dat u een dochter heeft. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat ouders (en dan vooral moeders) in Ethiopië, het land waar u het grootste deel van uw leven woonde, in principe een beslissende rol spelen in het al dan niet uitvoeren van de besnijdenis bij de dochter, en dat zij keuzevrijheid hebben, die weliswaar relatief is gezien een mogelijke sociale druk; voor ouders echter die in stedelijke gebieden wonen, is het makkelijker om te kiezen om hun dochter niet te laten besnijden, en uit informatie blijkt ook dat er de laatste jaren een sterke evolutie is, net als in Eritrea trouwens, en steeds meer ouders ervoor kiezen hun dochter niet te laten besnijden. Nog slechts een minderheid van de meisjes wordt nu besneden omdat hun moeders de traditie willen verderzetten (zie landeninformatie, administratief dossier). Aangezien u er echter niet in slaagt uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter concreet te maken ten opzichte van het land waar u een groot deel van uw

leven woonde, maar ook niet ten opzichte van het land waarvan u onterecht beweert de nationaliteit te hebben, kan besloten worden dat u evenmin in deze internationale bescherming behoeft.

Tenslotte legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw nationaliteit of identiteit. U legt wel medische attesten, dd.24 januari 2012, voor waarin dokter S. C. bevestigt dat uw dochter C. A. niet besneden is, en u wel, maar uw vrees voor besnijdenis van uw dochter werd hierboven reeds besproken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoekster te bepalen, of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekster verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door

geloofwaardige verklaringen of, in het geval ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster enkel ingaat tegen de motieven inzake besnijdenis en hierbij *quasi* volledig verwijst naar de situatie in Ethiopië. Verzoekster doet geen poging de overige motieven en conclusies die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, te weerleggen, in het bijzonder inzake verzoeksters voorgehouden doch niet aannemelijk geachte Eritrese nationaliteit. Deze blijven dan ook onverminderd overeind. Immers in zoverre echter verzoekster stelt in 1983 geboren te zijn in Keren, dat toen nog Ethiopië was, had zij de Ethiopische nationaliteit bij haar geboorte. Verder stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster geen enkel argument of verklaring voorlegt waaruit enigszins kan blijken dat ze de Eritrese nationaliteit heeft verworven. Evenmin voert verzoekster thans argumenten aan in deze zin noch wordt desgevallend aangetoond dat verzoeksters Ethiopische nationaliteit werd ingetrokken toen zij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen. Integendeel verzoekster beperkt zich tot het volhouden Eritrese te zijn (*“Zelfs al zou verzoekster niet de Eritrese nationaliteit bezitten, quod non”*), maar steunt haar verweer *quasi* volledig op de situatie in Ethiopië. In deze stelt de Raad overigens ook vast dat verzoekster een tolk Arabisch vroeg in de plaats van Tigrinya omdat *“zij deze taal niet meer spreekt sinds haar kinderjaren”* (stuk 6). Derhalve dient de Raad vast te stellen dat het overgrote deel van verzoeksters verweer haar eigen voorgehouden nationaliteit ondergraaft, minstens niet concreet dienend is.

Dit klemt in deze te meer nu verzoekster ter terechtzitting bevestigt dat haar dochter in Syrië werd geboren en dat haar dochter, zoals haar vader, de Syrische nationaliteit heeft. Bij het doorvragen naar de geboorteakte van haar dochter, bevestigt verzoekster dat ze een geboorteakte heeft (gehad), maar dat ze deze niet zou hebben meegebracht uit Syrië. Er kan echter niet worden ingezien waarom verzoekster nalaat de identiteitsdocumenten van haar dochter neer te leggen. Evenmin kan worden ingezien hoe verzoekster tien jaar zonder geldige legitimatie in Syrië kon verblijven. Verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht.

3.2. Verzoekster meent dat genitale mutilatie fysiek geweld is dat voldoende ernstig is om te worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève. De genitale mutilatie waaraan verzoekster onderworpen werd en de eventuele besnijdenis van haar dochter moet worden gezien als vervolging wegens het behoren tot een sociale groep, zijnde groep van vrouwen en meisjes in Ethiopië. Verzoekster stelt voorts dat ze twee medische attesten voorlegt waarin wordt bevestigd dat zij besneden is en haar dochter nog niet. Verzoekster meent dat het uiterst vreemd is dat deze attesten niet zouden kunnen dienen ter staving van haar asielrelaas. Deze attesten tonen volgens verzoekster aan dat ze haar dochter heeft kunnen beschermen tegen besnijdenis omdat haar dochter er nog nooit geweest is. Zelfs indien verzoekster niet de Eritrese nationaliteit zou bezitten, *quod non*, dan bewijst het medische attest dat ze wel degelijk afkomstig is uit een land waar besneden wordt, nu ze zelf besneden werd. Verzoekster verwijst naar algemene informatie waaruit het risico van besnijdenis in Ethiopië blijkt. In het Algemeen Ambtsbericht Ethiopië van december 2010 staat dat in 2005 74 % van alle vrouwen in Ethiopië FGM zou hebben ondergaan. De laatste jaren zou er een daling zijn van 10 à 15 % afhankelijk van de te consulteren bron. Zelfs bij een daling van 15 % is nog steeds 60 % van alle vrouwen in Ethiopië besneden. Dat dit in tegenstelling tot hetgeen wordt vermeld in de bestreden beslissing dit niet gaat om een “minderheid van de meisjes”. Dat zelfs wanneer het een minderheid is dient nog redelijkerwijze te worden aangetoond dat het verzoeksters dochter niet zal overkomen. In de regio van Addis Abeba waar verzoekster woonde schommelt het percentage tussen de 65 % en 85 % ! Het risico dat de dochter van verzoekster zal besneden worden bij terugkeer naar Ethiopië is zeer groot en onaanvaardbaar. Volgens verzoekster wordt FGM in Ethiopië algemeen beschouwd als een familieaangelegenheid waarbij zelden hulp van buitenaf wordt gezocht. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat de Ethiopische regering kan zorgen voor een ommekeer. Waar de bestreden beslissing stelt dat ze zou kunnen kiezen om haar dochter te laten besnijden of niet, merkt verzoekster op dat ze zelf besneden is en dat bij terugkeer naar Ethiopië de sociale druk om ook haar dochter te laten besnijden zeer groot zal zijn. De twee broers van haar vader, waarbij verzoekster geen enkel ander netwerk meer heeft in Ethiopië, zullen verzoekster onder druk zetten om haar dochter te laten besnijden. Verzoekster verwijst met betrekking tot de onmogelijkheid tot intern vluchtalternatief naar een oriëntatienota van het UNHCR waaruit zou blijken dat dit geen adequate oplossing is. Bovendien is ook

in andere delen van Ethiopië het besnijdingspercentage heel hoog. Verzoekster meent nog dat ze het als alleenstaande moeder zeer moeilijk zal krijgen en dat de druk om haar dochter te besnijden zeer groot zal zijn. Volgens verzoekster motiveert de bestreden beslissing verkeerdelijk dat haar dochter niet zal worden besneden.

3.2.1. Reeds in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoekster noch haar eigen noch haar vrees voor besnijdenis van haar dochter initieel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als asielmotief heeft aangehaald. Pas op het einde van het CGVS-verhoor legt verzoekster medische attesten neer (na het afsluiten van het gehoor bij het tonen van de documenten, zie gehoorverslag p. 11-12). De medische attesten attesteren dat verzoeksters dochter in tegenstelling tot haarzelf niet besneden is. Deze attesten houden op zich geenszins een indicatie in van het land van herkomst of van nationaliteit, zoals het verzoekschrift schijnt te suggereren, laat staan dat zij een beeld geven van de situatie van VGV in een bepaald land of regio. Het feit dat verzoekster, die nu 28 jaar is, besneden werd toen ze pas geboren was (gehoorverslag p. 12), is op zich niet voldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Immers de Raad ziet niet in, noch wordt concreet aangebracht, welke genitale verminking verzoekster alsnog zou vrezen.

Verzoekster haalt evenmin concrete elementen aan ter ondersteuning van haar beweerde vrees voor de besnijdenis van haar dochter door haar dichte familie in Eritrea. Wat betreft haar vrees ten opzichte van Ethiopië, werd reeds vastgesteld dat, gezien verzoekster volhoudt Eritrese te zijn, haar verweer evenmin dienstig is. Immers er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster op het CGVS-verhoor enkel melding maakte van een algemene, niet geconcretiseerde vrees ten opzichte van Eritrea (gehoorverslag p. 11-12) en niet ten opzichte van (ooms in) Ethiopië, zoals daarentegen het verzoekschrift voorhoudt. Daargelaten dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat VGV sinds 2007 wettelijk verboden is in Eritrea (alhoewel er geen strafvervolging is, bundel 14, stuk 3), kan verzoeksters herkomst uit Eritrea niet overtuigen. Hoe dan ook verzoekster is een volwassen, bekwame vrouw die al meer dan 10 jaar in het levensonderhoud van zichzelf en haar dochter voorziet in een derde land (Syrië). Ze heeft naar eigen zeggen in deze jaren geen contact onderhouden met haar familie die niet afweten van haar dochter. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt kan verzoekster haar zeggenschap over de eventuele besnijdenis van haar dochter niet minimaliseren nu in deze vrouwenkwestie de invloed van de moeder van bijzondere betekenis is, dat de houding tegenover VGV gestaag evolueert (zowel in Eritrea als Ethiopië, zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) en niet kan worden ingezien waarom verzoekster zich niet in een stedelijk gebied kan vestigen. Bovendien is de dochter van Syrische nationaliteit. Ook al kan worden aangenomen dat de positie van alleenstaande moeders moeilijk kan zijn, geeft dit geen aanleiding tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekster heeft in haar verzoekschrift geen overtuigende elementen aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster bij een terugkeer gedwongen zou kunnen worden haar dochter te laten besnijden.

Volledigheidshalve – en zonder afbreuk te doen van verzoeksters beweerde maar niet aangetoonde Eritrese nationaliteit – dient te worden toegevoegd dat, waar het verzoekschrift stelt dat de bestreden beslissing verkeerdelijk vermeldt dat het een “minderheid van de meisjes” betreft, kan gewezen worden op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (bundel 14, stuk 5: “A 2007 survey conducted by EGLDAM found that prevalence across the country has dropped from 61 percent in 1997 to 46 percent. Nine regions (...) as well as two city administrations namely the capital Addis Ababa and Dire Dawa, showed the highest improvement” en stuk 6 “While 80 percent of Ethiopia’s women were circumcised in 2000, by now only 38 percent cut their daughters.(...) During the last few years, therefore, more than 60 percent of Ethiopian girls have avoided FGM”).

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.4. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.5. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK